

Fragment uit Gail Eijk, *Tranen voor mijn horizon*, Conserve, 2018.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

HOOFDSTUK 2 I

Het was oudejaarsavond. Glory en Roshan hadden samen met de kinderen voor de televisie gezeten. Zo namen ze passief deel aan de unieke Surinaamse viering van het oudejaarsgebeuren in de binnenstad. Het was de laatste jaren traditie geworden dat men die beelden via de televisie uitzond. Elk jaar leek de stroom toeristen die van dit ‘festival’ had gehoord en er het zijne of hare van moest weten, toe te nemen. Glory moest lachen om de uiteenlopende antwoorden die gegeven werden in de verschillende interviews door menig ondervraagde feestneus. Iedereen hoopte dat het nieuwe jaar voorspoed met zich mee zou brengen. Verschillende mensen verwoordden dat op verscheidene manieren. Gek eigenlijk, dat men rond deze tijd van het jaar vele goede voornemens rondstrooide. Meestal werden die, zo gauw het nieuwe jaar zijn intrede deed, vergeten. Maar het was goed te weten dat men minstens één keer per jaar mooie gedachten door het hoofd liet spelen. In ieder geval was wel duidelijk te zien dat iedereen enorm genoot van de manifestatie. De toeristen vonden het uniek en geweldig, ze hadden zoiets nog nooit meegemaakt! Het was hen aan te zien dat ze enorm genoten. Glory kon zich daar wel iets bij voorstellen.

Oudejaarsdag werd in Suriname dan ook uitbundig gevierd. Op veel plaatsen werd er niet echt gewerkt. De meeste bedrijven kozen ervoor om die dag hun personeel en zakenrelaties een heerlijk maal en drankjes aan

te bieden, meestal onder begeleiding van opgewekte muziek. Drankjes vloeiden rijkelijk. Overal waar je langsging kon je dan als het ware binnenstappen om een borrel te pakken. Mensen die in groepjes voor hun huis zaten met de bekende *djogo's* en versnaperingen waren in de loop der jaren een bekend beeld geworden. Niemand is op oudjaar nuchter, klonk vaak genoeg het bekende gezegde, dat waarschijnlijk in Suriname geboren werd. Tegen één uur in de middag werden de festijnen bij de verschillende bedrijven dan stevast afgesloten met meterslange *pagara's*, de één, zo mogelijk nog langer dan de andere. Maar het betekende niet dat het na dat tijdstip rustig werd. Men trok daarna meestal naar het uitgangscentrum, waar met een stemmingmakende band, meer borrels en veel dans, de climax van deze dag werd bereikt. Dat deed men tot ongeveer elf uur 's avonds waarna iedereen zich naar huis haastte om op tijd thuis te zijn.

Traditiegetrouw hoorde je om twaalf uur 's nachts thuis te zijn, om daar je eigen *pagara* af te steken in een poging alle kwade geesten te verjagen. Dan werd er getoost en of gebeden met het gezin of met de familie. Anderen hadden net voor twaalf uur hun *swit' wasi* genomen en als dat niet het geval was, dan deden ze dat na twaalfen alsnog. Het hing allemaal van de cultuur af. Maar de *pagara*, die stak iedereen af, hetzij misschien om verschillende redenen, maar men had er altijd wel een bepaalde reden voor. Na twaalfen ging men meestal met alle goede wensen voor het nieuwe jaar bij burens, familie en vrienden langs.

Glory had haar *pagara* ook klaarliggen in de kast. Eén voor het achtererf en nog één voor de voorkant. Roshan moest die avond echter werken. Hij moest eigenlijk om half elf uit huis, om de bus te pakken die de werknemers ophaalde. Maar hij besloot om toch tot

twaalf uur thuis te blijven en gewoon met de auto naar het werk te gaan. Glory was er blij om. Anders dan de voorgaande jaren hadden ze dit jaar niet veel lekkers. Maar een flesje rum ontbrak niet en ze zaten zich daarmee en met een zak chips voor de televisie te verpozen. Glory had een sceptisch gevoel over het komend jaar.

Een paar dagen voor kerst had ze via iemand vernomen, die Harold kende (hij heette in feite Sham Bila), dat hij en dus waarschijnlijk ook Koeta, alweer in vrijheid gesteld was. Ze was woedend geworden toen ze het hoorde. Alle woede en frustratie die ze de afgelopen weken had opgekropt was naar bovengekomen. Ze waren op dat moment in *Commewijne* bij het appartementencomplex van Danny. Ze was op het achterterras dat uitzicht bood over de Surinamerivier gaan zitten en hilde.

‘*Merry fucking Christmas,*’ had ze vol frustratie tegen een kennis van haar gefluisterd die zo goed als mogelijk trachtte haar te troosten. Ze kon zich niet voorstellen dat ze nooit door het parket was opgeroepen en dat men haar, als slachtoffer nooit had gekend in deze voor haar cruciale beslissing. Maar dat was Suriname. Ze had gehoord dat Harold tot de kringen van een machtig industrieel hoorde. Het zou haar niet verwonderen als er heel wat geld over tafel was gegaan. Men had dat immers ook bij haar geprobeerd. Bovendien had ze tijdens het hele proces tot dan toe uit betrouwbare bron vernomen dat de zaak al eerder in de doofpot zou zijn gestopt omdat de bekrompen inspecteur die de zaak behandelde, ook geld was aangeboden en die had niet geweigerd. Hij had een heleboel foutieve informatie in het dossier gestopt. Iemand die het doorkreeg, had aan de bel getrokken en had hem het dossier uit handen genomen. Maar de macht

van deze misdadigers, die naar gelang het onderzoek vorderde beiden cipiers bleken, lag veel hoger. Dat was nu eenmaal ook een stukje cultuur van Suriname. Met geld kon je alles bereiken. Iedereen, met een klein beetje tekort aan principe, was omkoopbaar.

Ze had na die dag een brief gericht aan de officier van justitie en aan de procureur-generaal, maar had er nooit antwoord op gehad. Nog meer redenen die haar tot denken hadden gestemd. Een haat, die ze niet kon verklaren had zich van haar meester gemaakt. Niet alleen tegen de daders, maar ook tegen al die mensen die hun bijstonden.

‘Met alle kracht die er in mijn onderbewustzijn ligt, verdoem ik alle vrouwen, zusters, kinderen en ongebo-
ren kinderen van deze mensen. Moge mijn lot het hunne worden op een drievoudige manier en wee zij dan naar gerechtigheid zoeken, zij zullen zichzelf verla-
gen tot het niveau beneden dat van een wild beest, maar zullen geen voldoening vinden,’ had ze gevloekt, met alle pijn die zich in haar manifesteerde op dat moment.

Maar nu was het oudejaarsdag en ze had besloten zich te bezinnen. Roshan was op een gegeven moment een middagdutje gaan doen. Dat had hij zeker nodig met het oog op de komende nachtdienst. Glory trok zich terug in de kamer van Manuella en Chelsea, die Chiantelle naar buiten hadden meegenomen en aan het spelen waren. In vogelvlucht had ze alle overpeinzingen van de afgelopen weken, de herleving van de herinneringen uit haar diepe en recentere verleden over zich heen laten komen. Ze was op haar knieën gezonken en had luidop gebeden:

'Oh Heer, hoe vaak ben ik niet naar U toe gekomen en heb ik mijn problemen aan uw voeten neergelegd. Hoe weinig heb ik toen begrepen van uw aanwijzingen. U hebt mij ondanks alle ellende opgetild en mij vleugels gegeven, maar ik zag niet dat ik vloog. U hebt mij kracht gegeven maar ik voelde mij zwak. U hebt mij liefde geschonken maar ik zag het aan voor medelijden. Vergeeft u mij. U heeft mij nu middels een harde les de ogen geopend. Soms moet een mens vergeten wie hij is om te worden wat hij behoort te zijn. Dat zal ik nu doen. Het oordeel over al diegenen die mij gepijnigd en gefolterd hebben leg ik in uw handen. Ik ben ervan overtuigd dat U niet omkoopbaar bent. U kent de waarheid want U leeft in mij en u zult onvoorwaardelijk en eerlijk gerechtigheid bieden, vroeg of laat. Amen.

Een hele tijd, nadat ze dit gebed vol overgave had gebeden, had Glory nog in de kamer gezeten. Had ze zichzelf niet ongelukkig gemaakt in al die jaren, omdat ze niet in staat was geweest te vergeten? Spontaan had ze mensen als 'pa' vergeven maar had ze dat ook echt vanuit haar hart gedaan? Had ze ergens geprobeerd begrip voor hem op te brengen? Hij was ook maar een mens en had zich waarschijnlijk met moeite kunnen losmaken van haar moeder, omdat hij van haar had gehouden. Zij had hem teleurgesteld. Hij zag dat zo en had net als Glory nu, nagelaten de fout ook bij zichzelf te zoeken. Op elke actie volgt immers een reactie.

Hoe vaak had zij Rudi, haar grote liefde, in Manuella teruggezien en haar woede afgereageerd op het onschuldige kind. Toch was ze te blind geweest om toe te geven dat juist in dat opzicht zij en 'pa' hetzelfde waren. En wie was zij om over haar moeder te oordelen? Zij had zoveel liefde van anderen gevraagd in de

voorbijgaande jaren, maar had ze eigenlijk wel ooit een moment voor zichzelf genomen en had ze dan voor zichzelf een beetje liefde ingeruimd? Had ze niet te veel zelfmedelijden gehad, zoveel dat het haar op een gegeven moment had verzwolgen zodat ze niet meer kon zien wie Glory werkelijk was en behoorde te zijn?

En zo vond Glory op die oudejaarsmiddag nog veel meer vergelijkingen, die haar reden tot vergeving konden schenken. Aan het eind kon ze alleen voor de mannen die haar buiten haar wil om tot hun bezit hadden gemaakt, geen vergeving vinden.

‘Dat leg ik dan in uw handen Vader,’ fluisterde ze. Ze was opgestaan en naar de computer gelopen om een in haar opkomend gedicht te typen. Naarmate het gedicht vorderde zag Glory dat het totaal verschilde van alle andere gedichten die ze tot dan toe had geschreven. Het zwaarmoedige, droevige was eruit verdwenen. Ze zag wilskracht en optimisme en proefde de zoete smaak hiervan bij elk woord. Toen ze klaar was haalde ze het velletje papier uit de printer en liet haar ogen over de regels gaan.

*Warmte verspreidt zich door mij heen
Ik voel mij niet langer alleen
Een teruggevonden glimlach siert mijn gelaat
Een hervonden herinnering die als een paal achter mij
staat
Een beeld dat ik zo lang had weggestopt
Van warmte dat ooit te vinden was op mijn pad
Staat mij nu levensecht weer voor het oog
Maakt mij sterk, houdt mij hoog
Ik zal niet meer vallen hoe diep ook het ravijn
Omdat dit prachtige beeld nu weer een deel van mij
mag zijn
Hoe goed voelt het aan*

*Om warmte binnen te laten stromen
In een plaats waar tot nu toe slechts winter had
mogen wonen
Hier sta ik fier en trots op wat ik nu ken
Gereed om uit te dragen
Het prachtmens dat ik ben!*

Glory glimlachte en voelde zich doordrongen van trots. Het was een heerlijk rustgevend gevoel. Dit was nu wat ze al die jaren gemist had. Het geloof in zichzelf. Haar ogen hadden zich eindelijk geopend. Ze hoorde verschillende mensen weer tegen haar zeggen:

‘Glory, ik heb bewondering voor je, je bent een sterke vrouw!’

In tegenstelling tot al die keren toen ze dat uiterlijk volmondig beaamde, maar stevast de woorden:

‘Dat is net wat je denkt, je hebt er geen idee van hoe ik er nog altijd onder gebukt ga,’

door zich heen liet gaan, voelde ze nu een zekerheid in zich opkomen met een stuwende kracht die niet te evenaren was.

‘Ja, ik ben een sterke vrouw, ik heb de kracht in me om al het negatieve van de afgelopen jaren dat mij dreigde te verstikken om te zetten in een sterkere positieve uitstraling.’

Voor het eerst in jaren voelde Glory een immens geluk en kon ze de wereld aan. Ze had eindelijk voor zichzelf een analyse kunnen maken van alle ingrijpende gebeurtenissen in haar leven. Ze had eindelijk begrip voor de

dingen die bepaalde mensen haar aangedaan hadden maar meer nog had ze begrip voor haar eigen fouten kunnen vinden.

En liefde..., wat was liefde eigenlijk? Was dat niet slechts een relatief begrip? Maar wat was die liefde waard als het slechts eenzijdig was? Ze hield op haar eigen manier toch ook van Roshan. Zelfs al was datgene wat ze voor hem voelde niet sterk genoeg om het verleden te verdringen. Maar wie had ooit beweerd dat je ook met de persoon van wie je hield, samen moest zijn? Was het niet belangrijker om mensen om je heen te hebben die van jou hielden? In die warmte kon je je koesteren.

Glory lachte luidop om haar eigen gedachten. Het was Roshan die zich als een rots in haar branding had opgeworpen. Hij was degene die met haar wilde zijn en die bereid was haar te vergeven. Hij was de man die van haar hield, haar respecteerde en zich niet te groot voelde om van zijn fouten te leren. Hij was een man die haar altijd zou beschermen en haar nooit in de steek zou laten. Hij begreep haar. Welke liefde was dan belangrijker?

Glory lachte nog eens. Haar plaats was naast Roshan. Hij was de man die haar onvoorwaardelijke liefde zonder meer verdiende. En zij verdiende hem ook. Ze vormden een goed team. Samen zouden ze het redden. Dat was een zekerheid die haar op dat moment vervulde.

Glory liep de kamer uit. Ze ging naar het balkon en wierp een blik op haar kinderen. Ze waren nog aan het spelen en gingen zodanig op in hun spel dat ze haar niet zagen. Glory glimlachte. De zon stond hoog aan een strakke blauwe hemel. Ze voelde de warmte op haar gezicht. Ze liep het huis weer binnen. Ze deed

haar computer aan en begon te typen. Alle gedachten die ze kort geleden had ondervonden zette ze op papier. Alle vergelijkingen en analyses vonden via haar pen een weg naar de realiteit. Ze eindigde met een vaststelling die ze nu eindelijk in haar onderbewustzijn had gevonden.

*‘Mijn ellende was slechts een voorloper op het grote
geluk dat mij nu wacht.*

*Mijn tranen waren slechts rivieren die voeren naar een
ocean van blijdschap.*

*Mijn mislukkingen waren slechts stenen die de
opbouw betekenen van mijn succes.*

*Mijn verliezen slechts straten die leiden naar de snel-
weg van overwinning.*

Mijn naam is Glory,

*Ik ben een soldate die meedogenloos afrekent met
negativiteit.*

Mijn naam is Glory, ik zal overwinnen.

*Gisteren was slechts een voorloper op een stralender
morgen.*

Vandaag begin ik eindelijk aan een nieuwe dag.

En ik verwarm mij reeds in de zonnige stralen hiervan.

Een lach welde in haar op. Ze had niet door hoe hard ze lachte. Het wekte Roshan en trok de kinderen aan. Ze keek hen grinnikend aan. Toen stortte ze zich in Roshan’s armen, ze keek met een gelukzalige uitdrukking op haar gezicht naar hem op.

‘Wij redden het wel hè Roshan, wij komen er bovenop.’ Hij keek haar vreemd aan. Toen wierp hij even een blik op de enkele regels die ze getypt had. Hij glimlachte.

‘Ja Glory,’ daar heb ik nooit aan getwijfeld.’

